
EDITURA BIFROST

Dana Tache-Dumitriu

P R E A
A P R O A P E

- roman -

EDITURA BIFROST

București, 2026

Ilustrație copertă: *Dana Tache-Dumitriu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Tache-Dumitriu, Dana
Prea aproape / Dana Tache-Dumitriu. - Bucureşti : Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-92-2

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Laura ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Nu se grăbise, doar plecase de acasă prea devreme, cum făcea întotdeauna când avea de ajuns într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Era mereu urmărită de gândul că poate nu nimerește adresa din prima încercare și că va rătăci o vreme pe străzile din apropiere până va ajunge la destinație.

Stătea pe holul îngust de la primul etaj, cu geanta în poală și telefonul întors cu fața în jos pe coapsă. Dincolo de geamul de la capătul coridorului se vedea o bucată de București de ianuarie, albită de soarele după-amiezii. Era una dintre zilele acelea în care orașul părea mai puțin real decât de obicei: blocurile, mașinile parcate strâmb, cablurile deasupra străzii, toate încremenite într-o lumină prea puternică.

Victor era în cabinet de aproape treizeci de minute. Nu știa cât dura o ședință de terapie. Nu avusese niciodată nevoie să știe. În ultimele săptămâni, însă, începuse să afle tot felul de lucruri pe care nu și le dorise. Cât durează o ședință. Cât costă. Câte ședințe poate face cineva până începe să se simtă mai bine. Dacă e normal să nu vorbești după. Dacă e normal să plângi. Dacă e normal să nu poți plânge deloc. Dacă e normal ca, după ce se întâmplă *ceva,* să te trezești într-o dimineață și pentru câteva secunde să uiți. Apoi să-ți amintești. Și să simți că ai primit

vestea din nou. Laura își trecu degetul mare peste marginea telefonului. Îi lăsase un mesaj lui Victor cu „**Am ajuns**”. După vreo trei minute, el i-a scris „**Urcă dacă ajungi înainte**”.

Ridică privirea. Ușa din fața ei era albă, simplă, fără nimic remarcabil. În stânga ei, o plăcuță mică, argintie, prinsă de perete.

DOINA VARGA

PSIHOTERAPIE

Citi numele de pe plăcuță de două ori, apoi zâmbi fără să vrea. Aproape că izbucnea în râs.

— Ce coincidență… își spuse în șoaptă, deși nu era nimeni pe hol.

Varga. Doina Varga. Psiholog. Viața e plină de ironii fine. Femeia cu același nume pe care o cunoștea ea lucra tot ca terapeut, dar la Spitalul Universitar de Urgență Elias. Laura își amintea foarte bine. Își amintea și de băiat. Își amintea și de fotografii. Își coborî imediat ochii. Nu. Nu avea niciun motiv să se gândească la ei. Victor era în cabinetul acela. Pentru asta venise. Își trecu o șuviță de păr după ureche și se uită la ceas. Mai erau șaptesprezece minute.

În clipa aceea, se deschise ușa apartamentului de pe partea cealaltă a holului. Laura ridică privirea din reflex. Ieși un bărbat. Avea în mână telefonul și o geacă neagră aruncată peste brațul drept. Închise ușa în urma lui, fără zgomot, apoi făcu doi pași spre scări. Laura îl privi doar pentru că nu avea altceva de făcut. Bărbatul se opri. Se întoarse. Nu a fost un moment spectaculos, nu a căzut nimic, nu s-a oprit timpul. Nu poate spune nici că l-a recunoscut imediat, pentru că mintea ei nu a avut timpul necesar pentru a-i procesa întreaga imagine. A fost mai mult ca o senzație. O impresie ciudată, ca atunci când auzi o voce la telefon și nu știi de unde o știi. Bărbatul își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Laura?

Ea îl privi mai atent. Atunci îl recunoscu.

— Eric?

El îi zâmbi ușor, aproape insesizabil.

— Da.

Laura se ridică și, preț de câteva secunde, nu știu ce să facă cu propriile mâini. Îi venea să râdă, dar nu pentru că era ceva amuzant. Pur și simplu corpul ei nu găsise încă o reacție potrivită.

— Dumnezeule...

Eric râse scurt.

— Asta e reacția?

— Nu. Adică... da. Nu știu.

— Au trecut ceva ani.

— Opt.

— I-ai numărat?

— Nu. Tocmai am făcut calculul.

— Aha.

Era mai înalt decât și-l amintea. Bineînțeles că era. Nu era posibil ca înălțimea lui să fi rămas aceeași de la paisprezece ani. Pe atunci Laura nu avea aceleași noțiuni, deși el era oricum cu un cap mai mare decât ea. Acum, însă, Eric era, într-adevăr, foarte înalt. Avea părul brunet, mai scurt decât și-l amintea, dar încă destul de lung în partea de sus încât să-i cadă într-o parte. Fața îi părea, în același timp, familiară și complet nouă. Aceeași linie a nasului. Aceiași ochi căprui. Aceeași gură. Doar că nimic din toate acestea nu mai aparținea unui copil.

— Ce faci aici? întrebă el.

Laura arătă cu bărbia spre ușa din spatele ei.

— Aștept pe cineva.

Eric se uită la plăcuță, apoi la ea.

— La mama?

Laura rămase nemișcată.

— Mama ta?

El zâmbi din nou, de data asta cu o urmă de nedumerire.

— Da.

Laura se uită din nou la ușă. **DOINA VARGA.** Apoi la el. Începu să râdă, nu se mai putu abține.

— Nu se poate.

— Ce?

— Tocmai mă gândeam că e foarte amuzant că am cunoscut cândva o Doina Varga care era psiholog. Chiar înainte să apari tu, citisem numele și nu-mi venea să cred ce coincidență, doi psihoterapeuți cu același nume. Se pare că nu era…

— E chiar ea.

Laura începu să râdă din nou, iar Eric zâmbi. Pentru prima dată, ceva din expresia lui îi aminti atât de puternic de băiatul de atunci încât Laura simți o mică strângere în piept. Nu era o amintire propriu-zisă. Era mai degrabă o tresărire. O ușă care se deschidea undeva în spatele ei, în trecut. Bazinul de înot. Mirosul de clor. Scaunele reci din plastic. Un prosop alb pe umerii lui. Ea stând prea dreaptă în tribună. Doina Varga lângă mama ei. Eric ieșind din apă. Laura clipi. Holul reveni.

— Mama ta încă lucrează? întrebă pentru că nu știa cum să continue conversația, deși răspunsul era evident.

— Da. S-a retras de câțiva ani de la spital, dar n-a rezistat.

— Nu mă mir.

— Nici eu.

— Nu mai lucrează nici măcar cu pacienții din ambulatoriu?

Eric scutură din cap.

— Nu. Și-a deschis cabinetul ăsta. Atât.

Laura se uită din nou la ușă.

— Nu știam.

— Nici eu nu știam că ai ajuns aici.

— Eu am ajuns doar din întâmplare.

— Și eu.

Eric se uită spre telefon.

— De fapt, trebuie să plec.

Laura simți ceva inexplicabil, ca o dezamăgire. Sau începutul unei dezamăgiri. Nu știa de ce. Nu vorbiseră nici două minute.

— Sigur.

El își băgă telefonul în buzunar și își puse geaca și aruncă în aer o frază neașteptată:

— Mama încă mai vorbește despre tine.

Laura râse reținut.

— Doina mă plăcea?

— Da.

— Serios?

— Foarte.

Acest fapt o surprinse mai mult decât trebuia.

— Eu credeam că...

Se opri. Nu avea să spună. Eric o privi de parcă își imagina continuarea afirmației ei suspendate.

— Știa că îmi dădeai temele.

Laura rămase cu zâmbetul pe buze.

— Erai absent foarte des.

— Cantonamente.

— Știu.

— Îți plăcea să mi le dai?

Laura râse.

— De ce întrebi?

— Pentru că puteai să i le dai altcuiva. Erau atâția care aveau nevoie să copieze câte un referat sau un exercițiu la franceză.

Ea îl privi. Nu știa ce să răspundă. Pentru o clipă îi reveni imaginea aceea veche: banca de lângă fereastră, caietul lui pe care îl ținea în brațe, colegii care plecau deja din clasă. Prinseseră la un moment dat o iarnă, cu vreo nouă ani în urmă, în care nu era căldură în școală, iar el îi pusese pe umeri geaca lui. *Ține, ți le-am scris.* Și el: *mersi.* Atât. Întotdeauna doar atât.

— Nu știu, îi răspunse ea după o pauză.

— Eu știu.

Înainte ca Laura să poată întreba ce înseamnă asta, ușa cabinetului se deschise. Laura se întoarse, dar nu ieși nimeni. Se auzi doar vocea lui Victor, din interior, foarte încet. Eric se uită spre ușă.

— Atunci te las.

— Bine.

— Poate mai vorbim.

Laura își încrucișă brațele.

— Poate.

Eric coborî două trepte, apoi se întoarse.

— Laura?

— Da?

— Încă locuiești în București, nu?

Ea îl privi cu insistență câteva secunde.

— Da.

— Bine.

Și plecă. Laura rămase pe hol. Îl auzi coborând scările. Un etaj. Apoi încă unul. Apoi nu se mai auzi niciun pas. Se așeză din nou, își lua telefonul și verifică: avea un mesaj nou de la Victor în care îi spunea „**Mai durează puțin**”. Laura tastă: „**E ok. Sunt**

aici deja.” Nu îl trimise imediat. Privi ecranul, apoi, fără să gândească, deschide Facebook. Căută. Degetele ei știau deja, inconștient: **Eric Varga**. A apărut primul. Fotografia de profil era recentă. Laura o privi. Închise aplicația. Apoi o deschise din nou. Se mai uită încă o dată la poza lui de profil, după care telefonul îi alunecă în poală. Pentru câteva secunde, nu se mai gândi la nimic. După aceea își aminti ceva. La șaptesprezece ani îi trimisese un mesaj. Un singur mesaj. Nu mai știa exact ce scrisese. Își amintea însă foarte bine ce văzuse după aceea: **Seen.** Laura își întoarse telefonul cu fața în jos.

Dincolo de ușă, Victor încă vorbea. Ea își lipi spatele de perete și închise ochii. Nu știa încă dacă îl recunoscuse pe Eric sau dacă, mai degrabă, îl așteptase undeva în ea în toți anii aceia.

CAPITOLUL 2

Ușa cabinetului se deschise. Laura înălță imediat privirea. Victor ieși primul. Avea fața obosită și părul puțin răvășit, ca și cum își trecuse mâinile prin el de mai multe ori în timpul ședinței. Purta aceeași cămașă cu care plecase de acasă, sub geaca neagră, iar în mâna dreaptă ținea telefonul. În spatele lui apăru Doina. Laura se ridică. Doina o privi. Pentru o clipă, niciuna nu spuse nimic. Apoi, ochii Doinei se măriră ușor și făcu un pas spre ea.

— Doamne, Laura… Cât mă bucur să te revăd!

Laura râse încet. Doina o privi cu atenție, de parcă încerca să pună fața de acum peste cea pe care o păstrase în memorie. Nu se schimbaseră atât de mult încât să nu se recunoască. Doina avea părul castaniu, vopsit, tuns într-un bob îngrijit care îi încadra fața. Era puțin mai plină la chip decât și-o amintea Laura, dar ochii erau aceiași.

— Nu-mi vine să cred, spuse Doina.

— Nici mie.

— Au trecut...

— Opt ani.

Doina zâmbi.

— Atât?

— Păi, din clasa a opta, roși Laura.

Pentru câteva secunde, holul acela nu mai era holul unui cabinet de psihoterapie, era un bazin de înot. Laurei îi veniră din nou în minte tribunele, discuțiile dintre mama ei și Doina pe fundal, felul în care cea din urmă vorbea despre fiul ei, toate culorile și mirosul apei, sângele care îi alerga frenetic prin vene.

— Ai crescut.

— Au trecut anii…

— Știu. Dar tot… Doina lăsă fraza neterminată. Se uită rapid către Victor, de care aproape că uitase.

— Victor, ea este Laura.

Laura aproape că râse.

— Ne cunoaștem.

— Da, spuse Doina. Evident.

Pentru prima data în acea zi, Victor schiță și el un surâs. Doina își întoarse iar privirea către Laura.

— Mama ta ce mai face?

Întrebarea aceea, atât de simplă, o făcu pe Laura să simtă pentru o clipă că nu trecuseră opt ani. Simțea din nou că e adolescentă, că urmează să plece în grabă spre casă unde își va face temele și unde va visa la un viitor imposibil, dar extrem de tentant. Numai că acum nu mai avea paisprezece ani. Laura clipi și imaginile dispărură la loc.

— Mama e bine și ea. O să-i spun că te-am văzut.

— Să-i spui. Mi-ar face plăcere să mai vorbim.

Laura încuviință.

— Sigur.

Doina își întoarse privirea spre Victor.

— Ne vedem săptămâna viitoare la aceeași oră. Mă bucur că te-am revăzut.

Tânăra îi făcu un gest scurt cu mâna, în timp ce Victor deja cobora scările, după care îl urmă.

Afară era frig. Aerul de ianuarie mirosea a fum și a asfalt umed, iar lumina se retrăsese deja dintre blocuri, deși nu era încă șase. Victor își închise geaca până sus. Laura își băgă mâinile în buzunarele paltonului.

— Te simți mai bine? întrebă ea.

Victor merse câțiva pași înainte să răspundă.

— Nu știu.

— A fost ok?

— Da.

— Ai vorbit?

— Laura.

— Ce?

— Am stat o oră acolo.

— Știu.

— Ce crezi că am făcut?

Ea ridică mâinile.

— Bine. Nu mai întreb.

Laura îl privi. Încă era acolo bărbatul pe care îl iubea. Nu dispăruse, doar că, în ultimele două luni, uneori avea senzația că trebuia să aștepte să se întoarcă la ea, iar asta o speria.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— N-ai mâncat de dimineață.

— Nu mi-e foame.

— Vick…

— Laura…

Ea oftă.

— Bine.

Au mers câteva secunde în tăcere.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Pentru ce?

— Că sunt așa.

— Nu ești „așa”.

— Ba da.

— Doar ai PTSD.

Victor râse scurt.

— Sună mai bine.

Laura se opri. El mai făcu un pas, apoi se întoarse. Ea se apropie și îi puse o mână pe obraz.

— Te iubesc.

Victor o privi. Pentru o clipă, Laura avu impresia că urma să spună ceva. Nu spuse. Doar își lipi fruntea de a ei. Ea închise ochii. Îi simți respirația. Pentru câteva secunde, Bucureștiul dispăru. Nu mai exista frigul. Nu mai exista cabinetul. Nu mai exista *Iris*. Doar ei doi. Laura deschise ochii. Și atunci își aminti.

— Apropo...

Victor se desprinse puțin.

— Ce?

— M-am întâlnit cu cineva azi.

— Cu cine?

Laura ezită.

— Cu un fost coleg.

— De la școală?

— Da.

Victor așteptă.

— Cine?

— Eric Varga.

Victor nu reacționă imediat.

— Eric Varga?

— Da.

— Fiul Doinei?

Laura îl privi surprinsă.

— Da.

— Ai știut că e acolo?

— Nu. Absolut deloc.

— A fost aici?

— Da.

Victor se uită spre ea.

— Și ai vorbit cu el?

— Da.

— Cât?

Laura zâmbi ușor.

— Câteva minute.

— Cum era?

Întrebarea veni atât de simplu, însă totodată atât de aspru, încât Laura nu știu imediat ce să creadă despre ea.

— Nu știu.

— Tocmai ai spus că ai vorbit cu el.

— Mă refer la atunci.

— Cum era? insistă Victor.

Laura își aminti. Părul ud. Prosopul. Bazinul. Tribunele. Ea, la paisprezece ani, încercând să nu se uite prea mult.

— Era foarte bun la polo.

— Asta nu e un răspuns.

— Era mereu plecat.

— Îți plăcea?

— Aveam paisprezece ani.

— Nu te-am întrebat câți ani aveai.

O apucă un râs puțin artificial cu care încerca să-și mascheze nodul din gât.

— Da.

— Mult?

— Foarte mult, răspunse abia șoptit.

Victor tăcu. Nu părea gelos. Ar fi fost prea ușor să fie doar atât. În schimb, părea obosit.

— Și acum?

Iubita lui își încrucișă brațele.

— Acum ce?

— Îți mai place?

Laura stărui cu ochii pe el câteva secunde și înțelese că nu era vorba despre Eric, cel puțin nu cu adevărat. Era despre ea și despre el. Despre ei doi. Despre cât de mult din ea mai era încă acolo, lângă el, după tot ce se întâmplase.

— Nu-l cunosc pe omul de acum, spuse ea.

Victor o privi intes.

— Dar pe tine te iubesc.

El închise ochii. Laura îl sărută foarte scurt, de parcă un sărut mai lung l-ar fi sfărâmat. Când se desprinse, Victor rămase câteva secunde cu ochii închiși.

— Unde mergem? întrebă el.

— Eu merg spre casă.

— Știu.

— Tu mergi în cealaltă direcție.

— Știu și asta.

— Victor...

— Te conduc.

— Nu trebuie.

— Știu.

— E frig.

— Știu.

— Și ocolești.

— Laura!

— Of, bine!

Porniră. Victor mergea pe partea dinspre stradă. Laura observă după câteva minute și zâmbi. Făcea asta dintotdeauna. Nu știa dacă o făcea conștient sau dacă devenise un reflex. Când erau împreună, Victor mergea întotdeauna între ea și mașini, între ea și biciclete, între ea și orice i s-ar fi putut întâmpla. În seara aceea, gestul avea ceva aproape dureros, poate din cauza oboselii cronice care îl apăsa.

— Victor.

— Mhm?

— Chiar nu trebuia să vii până la mine.

— Ba da.

— De ce?

Se uită la ea.

— Pentru că ești tu.

Laura nu răspunse. Își strecură mâna în mâna lui. Degetele lui erau reci. I le strânse. Victor îi strânse și el mâna la rândul lui. Nu spuseră nimic câteva minute, după care Laura întrebă:

— Tu cum erai la paisprezece ani?

Victor se uită uimit la ea.

— Ce întrebare e asta?

— Nu știu.

— Probabil mai prost decât acum.

Laura râse.

— Nu cred.

— Eu cred.

— Eu cred că erai foarte drăguț.

— La paisprezece ani?

— Da.

— Nu.

— Ba da.

— Tu erai îndrăgostită de altul.

Laura se opri. Victor se opri și el.

— De unde știi?

— Mi-ai spus.

— Nu ți-am spus niciodată asta.

— Nu cu cuvintele astea.

— Atunci cum?

Victor ridică din umeri.

— Se vedea.

Laura simți un nod mic în gât.

— Eram un copil.

— Știu.

— Și nu înseamnă nimic acum.

Victor o privi.

— Știu.

Apoi îi sărută fruntea.

— Hai.

Au pornit din nou. Când ajunseră aproape de apartamentul Laurei, ea încercă din nou:

— Poți să te întorci.

— Știu.

— O să ajungi târziu.

— Nu-i nimic.

— Ai tăi te așteaptă?

Victor făcu o grimasă.

— Mama, probabil.

— Vezi?

— O să-i spun că te-am condus.

Laura zâmbi.

— O să creadă că sunt importantă.

Victor se uită la ea cu o expresie serioasă.

— Ești.

Laura nu mai spuse nimic. Ajunseră în fața blocului. Victor se opri. Laura se întoarse spre el.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Că m-ai condus.

— Normal.

Ea îl sărută de data aceasta mai lung. Când se desprinse, Victor îi mângâie obrazul.

— Intră.

— Da.

— Și dă-mi mesaj când ajungi în casă.

Laura zâmbi.

— Sunt deja la ușa blocului.

— Când intri în casă, vreau să zic.

Victor așteptă până când ea intră. Laura se întoarse o singură dată înainte să deschidă ușa. El era încă acolo. Abia după ce ușa se închise în urma ei se întoarse și porni în direcția opusă. Avea să meargă aproape patruzeci de minute până acasă. Laura știa, dar nu se mai gândi la asta. În timp ce urca scările, își reaminti de Eric și de felul în care o privise. De vocea lui. De faptul că își amintea că ea îi dădea temele. Pentru prima dată după foarte mulți ani, se întrebă dacă poate că nu fusese chiar atât de invizibilă pentru el pe cât crezuse. Imediat își alungă gândul. Nu era singură. Avea un om care o iubea. Și îl iubea. Asta era tot ce conta. Cel puțin atunci.

Toate gândurile astea o făcură pe Laura să simtă că Bucureștiul continua să meargă mai departe ca și cum nimic nu se întâmplase. Ca și cum nimeni nu murise. Ca și cum nimeni nu se întorsese din trecut. Ziua asta ca un vis febril o făcuse să nu mai privească pe fereastră când ajunse la etaj. Dacă ar fi făcut-o, ar fi observat că la câteva zeci de metri de blocul ei, cineva tocmai

ieșise dintr-un magazin. Și nici nu avea să afle vreodată dacă omul acela era Eric sau dacă era doar cineva care semăna cu el.

EDITURA BIFROST